

Ефективним, на думку автора, може бути і поглиблення регіонального економічного співробітництва між двома державами, яке почало розвиватися в 90-х роках ХХ ст.

Важливим кроком до рівноправної і взаємовигідної співпраці в економічній сфері було підписання широкомасштабного договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною та РФ (31 травня 1997 р.). В ньому передбачено взаємне забезпечення сприятливих економічних фінансових та правових умов для діяльності підприємств та організацій двох країн. Однак до цього часу керівництво РФ не вжило конкретних заходів щодо реалізації цього договору.

Отже, співробітництво України і Росії в економічній сфері є потрібним, перспективним і закономірним. Однак, зараз воно не знаходиться на належному рівні і потребує подальшого вдосконалення договірної бази між державами.

1. Андрійчук В., Титаренко В. Під загрозою сповзання на периферію світового ринку // Політика і час. – 1998. – №2. – С. 22-28.
2. Губський Б. Суєди. А чи завжди партнери? // Політика і час. – 1997. – №7. – С.10-17.
3. Михно І., Сіренко В. До питання про ефективність міжнародного товарообміну України з країнами СНД // Економіка України. – 1995. – №2. – С. 80-82.
4. Пирожков С., Гунський Б., Бурмістров М., Шестопапов Г. Українсько-російські відносини: економічний аспект. – К., 1999. – 103 с.
5. Соскін О. Неоколоніальна залежність України від Росії: прояви і небезпеки // Економічний часопис. – 2000. – С. 29-32.

ЕКОНОМІЧНЕ СТАНОВИЩЕ МІСТА КАЛУША В ПОВОЄННИЙ ПЕРІОД

Лілія Вуйцік,

У курс, історичний факультет.

Науковий керівник – Грабовецький В.В.,

доктор історичних наук, академік.

Багато випробувань випало на долю калушан в перші повоєнні роки. Скрізь, де ступив фашистський чобіт, залишалися сліди руїн, що вимагало від керівництва міста і міщан неабиякої енергії та вміння.

Незважаючи на великі втрати, в місті розпочалась поступова відбудова народного господарства. Так, в жовтні 1944 р. було запуснено в роботу пивзавод, поступово налагоджено телефонний зв'язок із навколишніми селами В 1946 р. розпочалось спорудження газопроводу Калуш-Станіславів, а вже через 2 роки газопровід досяг Дубовиці.

На відбудову міського господарства Калуша держава виділила в 1947 р. понад 330 тис. крб. На ці кошти було відбудовано міську лазню, кілька житлових будинків, водогін, проведено ремонт електрощитків. 138 крб.

витрачено на впорядкування вулиць міста і відбудову тротуарів та мостів. Підприємства Калуша вели боротьбу за розширення асортименту товарів, проходить освоєння нової продукції. Райпромкомбінат відкрив гончарний цех, на повну потужність працювали цехи з виготовлення меблів і бондарних виробів. Підприємства райспоживспілки освоювали виробництво бляхарських і художніх виробів [2]. Фактично перевага віддавалась виготовленню товарів, які були першою необхідністю для населення. І в такий спосіб сприяли наступній відбудові міста. В 30-х роках у місті Калуші відбулись значні зміни. Було механізовано калійний комбінат, побудовано нові житлові будинки, які згодом отримали в народі назву “хрущовки”, було здано в експлуатацію виробниче приміщення МТС тощо. Станом на 1957 р. асигновано на газифікацію міста 980 тис.крб. [1]. Але це лиш одна сторона здобутків калушан. Офіційні документи, а разом з ними і юридичні видання нічого не говорять про стан квартир, які здаються, про те, що в них люди почуваються як у клітці, оскільки квартири невеликі, з малою житловою площею. Промислові об’єкти цілком залежали від рішень керівництва радянської влади, яка ставила перед ними нереальні завдання. Виробництво працювало не на покращення якості, а на кількість товару.

Враховуючи величезне значення для народного господарства продукції Калуського калійного комбінату, Станіславський обком КП(б)У 20 серпня 1945 р. розглянув на засіданні бюро питання про підготовку комбінату до пуску на нову потужність. Для того, щоб поповнити підприємство робочою силою, планувалось відкрити учбово-курсний комбінат на 200 чоловік, для підготовки кваліфікованих кадрів. Одночасно проходили роботи по встановленню хімічної фабрики. А на базі ремонтних майстерень, створених у 1944 р., побудовано “Нафтобурмашремонт”, обладнаний новою технікою. В 1965 р. завод дав продукції на 2 млн.крб., а в 1985 р. – на 21,6 млн.крб.. Завод здійснив капітальний ремонт бурового обладнання для нафтовиків України, Азербайджану, Російської Федерації та інших республік. Колектив заводу виконував замовлення будівництва і експлуатації міжнародних нафтопроводів “Дружба” і газопроводу “Братство”. В травні 1958 р. Пленум ЦККПРС прийняв постанову “Про прискорення розвитку хімічної промисловості і особливо виробництва синтетичних матеріалів і виробів з них для задоволення потреб населення і потреб народного господарства”. Було прийнято рішення про розбудову проектного завдання на будівництво хіміко-металургійного комбінату в Калуші, який міг би комплексно використовувати багаті запаси калійних солей [4].

Будівництво розпочалось в 1959 р., яке вели трести “Хімметалург-будівництво” і “Западхипроммонтаж”, а також ряд спеціальних будівельних підприємств. У встановленні нового хімічного підприємства активно використовували досвід роботи колективу Калуського калійного комбінату, який залишився частиною гіганта-підприємства. Перші роботи

на його будівництві були завершені в 1960 р. і розпочато будівництво об'єктів першого мікрорайону.

Даючи характеристику здобуткам міста на міській сесії народних депутатів у травні 1964 р., Фоменко сказав: "Місто Калуш перетворюється на великий центр хімічної промисловості. В ньому ведеться широке житлове, промислове будівництво, постійно зростає населення" [3].

Таким чином в повоєнний період на Калущині проходив бурхливо і суперечливо. Було проведено суспільну та індустріальну модернізацію краю.

1 Іванов П., Нечипоренко М. Минуле і сучасне Калуського району, його людей // Прикарпатська правда. – 1957. – 1 листопада

2 Калуш сьогодні // Прикарпатська правда. – 1947. – 27 червня

3 Більше дбати про благоустрій // Зоря Прикарпаття. – 1964. – 5 травня

4 "Хлорвинил" вчера, сегодня и завтра / Под. Ред. О.Н.Романенко. – Ужгород, 1986. – 86с.

ЗБРОЙНА БОРОТЬБА ЗУНР ЗА СВОЮ НЕЗАЛЕЖНІСТЬ

Олена Гайдукевич,

III курс, історичний факультет.

Науковий керівник – *Карпенко О.Ю.*,

доктор історичних наук, професор.

Ідея становлення незалежності Української самостійної держави на Західно-Українських землях впродовж віків неодноразово приводила до жорсткої україно-польської конфронтації. У 1918-1919 р.р. це вилилось у військове протистояння двох народів, коли українська сторона – ЗУНР – прагнула відстояти свою незалежність, сформувати власну державу. Протилежним було прагнення польської сторони, адже здавна Галичина вважалась їй як власна територія. Конфліктність проблеми і привела до відомих військових подій, в ході яких постраждали десятки тисяч людей як з однієї, так і з другої сторони [1].

Загальновідомо, що внаслідок листопадового зриву 1918 р. на землях Галичини була створена ЗУНР. Однак, боротьбу за свою незалежність вона розпочала була вести вже з 1-го листопада, що проявилось у веденні локальних боїв у Львові. Польська сторона, яка теж мала намір захопити місто і "спізнилася" на один день, була збентежена. В історіографії немає єдиної думки щодо характеру дій польської армії в наступні кілька днів: одні вчені вважають, що вони (дії) були узгоджені і сплановані, інші – що носили стихійний характер [2]. Проте, нерішучість української сторони, відсутність висококваліфікованих військових кадрів, в'ялість дій, постійна готовність і піддатливість на діалоги з поляками, і особливо, втрата Пере-